

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 260/2012

af 14. marts 2012

om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de
nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Central-
bank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Oprettelsen af et integreret marked for elektroniske betalinger i euro uden sontring mellem indenlandske og grænseoverskridende betalinger er en forudsætning for, at det indre marked kan fungere hensigtsmæssigt. Projektet med det fælles eurobetalingsområde (i det følgende benævnt »SEPA«) tager derfor sigte på at udvikle fælles EU-dækkende betalingstjenester til erstatning af de nuværende indenlandske betalingstjenester. Med indførelsen af åbne, fælles betalingsstandarder, regler og praksisser og gennem integreret betalingsbehandling burde SEPA give Unionens borgere og virksomheder sikre, brugervenlige og pålidelige betalingstjenester i euro til konkurrencedygtige priser. Dette bør gælde for SEPA-betalinger inden for og på tværs af nationale grænser på de samme grundlæggende betingelser og i overensstemmelse med de samme rettigheder og forpligtelser, uanset placering inden for Unionen. SEPA bør virkeliggøres på en måde, der letter adgangen for nye markedsdeltagere og udviklingen af nye produkter og skaber gunstige betingelser for øget konkurrence inden for betalingstjenester og for uhindret udvikling og hurtig

gennemførelse i hele Unionen af innovationer vedrørende betalinger. Som følge heraf bør forbedrede stordriftsfordele, bedre driftseffektivitet og øget konkurrence føre til et pristryk i nedadgående retning for elektroniske betalingstjenester i euro. Det bør få store konsekvenser, særlig i medlemsstater hvor betalinger er relativt dyre sammenlignet med andre medlemsstater. Overgangen til SEPA bør derfor ikke blive ledsaget af generelle prisstigninger for betalingstjenestebrugere (herefter »brugere«) i almindelighed, og forbrugere i særdeleshed. I de tilfælde, hvor brugeren er forbruger, bør princippet om ikke at opkræve højere gebyrer i stedet fremmes. Kommissionen vil fortsat overvåge prisudviklingen i betalingssektoren og opfordres til at fremlægge en årlig analyse heraf.

- (2) SEPA's succes er meget vigtig i økonomisk og politisk henseende. SEPA er helt på linje med Europa 2020-strategien, som sigter mod en mere intelligent økonomi, hvor velstand skyldes innovation og mere effektiv anvendelse af forhåndenværende ressourcer. Både Europa-Parlamentet, i sine beslutninger af 12. marts 2009 ⁽⁴⁾ og 10. marts 2010 ⁽⁵⁾ om gennemførelsen af SEPA, og Rådet, i sine konklusioner af 2. december 2009, har understreget, hvor vigtigt det er at sikre hurtig omstilling til SEPA.

- (3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked ⁽⁶⁾ indfører et moderne retsgrundlag for oprettelsen af et indre marked for betalinger, hvor SEPA er et grundlæggende element.

- (4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet ⁽⁷⁾ indfører også en række foranstaltninger, som kan medvirke til at gøre SEPA til en succes, f.eks. en udvidelse af princippet om lige store gebyrer til at omfatte grænseoverskridende direkte debiteringer og sikring af adgang for direkte debiteringer.

- (5) Den europæiske banksektors selvregulerende tiltag gennem SEPA-initiativet har vist sig ikke at være tilstrækkelige til at sikre fælles omstilling til EU-dækkende ordninger for kreditoverførsler og direkte debiteringer både på udbuds- og efterspørgselssiden. Der er navnlig ikke blevet taget hensyn til forbruger- og andre brugerinteresser på en fyldestgørende og gennemsigtig måde. Alle relevante interessenter bør komme til orde.

⁽¹⁾ EUT C 155 af 25.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 218 af 23.7.2011, s. 74.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 14.2.2012 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 28.2.2012.

⁽⁴⁾ EUT C 87 E af 1.4.2010, s. 166.

⁽⁵⁾ EUT C 349 E af 22.12.2010, s. 43.

⁽⁶⁾ EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1.

⁽⁷⁾ EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11.

- Endvidere har denne selvreguleringsproces ikke været underlagt passende styringsforanstaltninger, hvilket muligvis er en del af forklaringen på efterspørgselsidens langsomme ibrugtagning. Selv om den nylige oprettelse af SEPA-Rådet er en væsentlig forbedring af styringen af SEPA-projektet, ligger styringen grundlæggende og formelt stadig i høj grad hos Det Europæiske Betalingsråd (EPC). Kommissionen bør derfor foretage en gennemgang af styringsordningerne for hele SEPA-projektet inden udgangen af 2012 og, om nødvendigt, fremsætte forslag. Denne gennemgang bør blandt andet undersøge sammensætningen af EPC, samspillet mellem EPC og en overordnet ledelsesstruktur, såsom SEPA-Rådet, og denne overordnede strukturs rolle.
- (6) Kun en hurtig og omfattende omstilling til EU-dækkende kreditoverførsler og direkte debitering vil kunne skabe de fulde fordele ved et integreret marked for betalinger, således at de store omkostninger, der er forbundet med at anvende både »traditionelle« produkter og SEPA-produkter samtidigt, kan fjernes. Der bør derfor indføres regler om gennemførelse af alle kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner foretaget i euro i Unionen. Korttransaktioner bør dog ikke være omfattet på indeværende tidspunkt, idet de fælles standarder for EU-kortbetalinger stadig er under udarbejdelse. Pengeoverførsler, internt behandlede betalinger, betalingstransaktioner med store beløb, betalinger mellem betalings-tjenesteudbydere for deres egen regning og betalinger via mobiltelefon eller anden form for telekommunikation eller digital eller informationsteknologisk anordning bør ikke være omfattet af disse regler, idet disse betalings-tjenester ikke kan sammenlignes med kreditoverførsler eller direkte debiteringer. Anvendes betalingskort ved salgsstedet eller en anden anordning, såsom mobiltelefon, som middel til at initiere en betalingstransaktion enten ved salgsstedet eller på afstand, hvilket umiddelbart medfører en kreditoverførsel eller direkte debitering til og fra en betalingskonto, der kan identificeres ved det eksisterende nationale grundlæggende bankkontonummer (BBAN-nummer) eller internationale bankkontonummer (IBAN-nummer), bør denne betalingstransaktion dog være omfattet. I betragtning af de specifikke karakteristika ved betalinger, der behandles i betalingssystemer for store beløb, dvs. at de har høj prioritet, er hastesager og fortrinsvist omhandler store beløb, er det endvidere ikke hensigtsmæssigt, at sådanne betalinger er omfattet af denne forordning. Denne undtagelse bør ikke omfatte direkte debitering, medmindre betaleren eksplicit har anmodet om, at betalingen sendes via et betalingssystem for store beløb.
- (7) På indeværende tidspunkt findes der flere betalingstjenester — hovedsagelig til betalinger over internettet — som også anvender IBAN-nummeret og forretningsidentifikationskoden (BIC), og som er baseret på kreditoverførsler eller direkte debiteringer, men som har yderligere egenskaber. Disse tjenester forventes udbredt ud over de nuværende nationale grænser, og dette kan muligvis imødekomme forbrugernes efterspørgsel efter innovative, sikre og billige betalingstjenester. For ikke at udelukke sådanne tjenester fra markedet bør reguleringen af slutdatoerne for kreditoverførsler og direkte debiteringer i denne forordning kun finde anvendelse på disse transaktioners underliggende kreditoverførsel eller direkte debitering.
- (8) Ved langt størsteparten af de betalingstransaktioner, der finder sted i Unionen, er det muligt at fastslå en specifik betalingskonto alene ved brug af IBAN-nummeret, uden at det også er nødvendigt at angive BIC-koden. Som følge af denne kendsgerning har bankerne i en række medlemsstater allerede etableret en nummeroversigt, database eller andet teknisk middel til at identificere den BIC-kode, der svarer til et specifikt IBAN-nummer. Der er kun behov for BIC-koden i et meget lille, resterende antal tilfælde. Det forekommer ubegrundet og uforholdsmæssigt byrdefuldt at forpligte alle betalere og betalingsmodtagere i hele Unionen til altid at angive BIC-koden samtidig med IBAN-nummeret for det begrænsede antal tilfælde, hvor dette på nuværende tidspunkt er nødvendigt. En meget enklere fremgangsmåde ville være, at betalingstjenesteudbydere og andre aktører finder en løsning på og fjerner de tilfælde, hvor en betalingskonto ikke kan identificeres utvetydigt ved angivelse af et givent IBAN-nummer. Der bør således udvikles de tekniske midler, der er nødvendige for, at alle brugere kan identificere en betalingskonto utvetydigt alene ved hjælp af IBAN-nummer.
- (9) For at kunne gennemføre en kreditoverførsel skal der være adgang til betalingsmodtagerens betalingskonto. For at fremme ibrugtagning af EU-dækkende kreditoverførsels- og direkte debiteringstjenester bør der indføres en pligt til at sikre adgang i hele Unionen. For at forbedre gennemsigtigheden bør denne pligt og den pligt til at sikre adgang, der allerede er indført for direkte debiteringer ved forordning (EF) nr. 924/2009, endvidere konsolideres i en fælles retsakt. Der bør til alle betalingsmodtageres betalingskonti, hvortil der er adgang for en indenlandsk kreditoverførsel, også være adgang for en EU-dækkende kreditoverførselsordning. Der bør til alle betaleres betalingskonti, der er tilgængelige for en indenlandsk direkte debitering, også være adgang for en EU-dækkende direkte debiteringsordning. Dette bør gælde, uanset om en betalingstjenesteudbyder beslutter at deltage i eller stå uden for en given ordning om kreditoverførsel eller direkte debitering.
- (10) Teknisk interoperabilitet er en forudsætning for konkurrence. Med henblik på at oprette et integreret marked for elektroniske betalingssystemer, som anvender euro, er det afgørende, at behandlingen af kreditoverførsler og direkte debiteringer ikke hindres af forretningsregler eller tekniske vanskeligheder, såsom obligatorisk deltagelse i mere end ét system for afvikling af grænseoverskridende betalinger. Kreditoverførsler og direkte debiteringer bør gennemføres via en ordning, hvis grundlæggende regler følges af et antal betalingstjenesteudbydere, som udgør et flertal af betalingstjenesteudbydere i et flertal af medlemsstaterne, og udgør et flertal af betalingstjenesteudbydere inden for Unionen, og som er de samme for både grænseoverskridende og rent indenlandske kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner. Hvis der findes mere end ét betalingssystem til behandling af sådanne betalinger, bør de pågældende betalingssystemer være interoperable gennem anvendelse af EU-dækkende og internationale standarder, således at alle brugere og alle betalingstjenesteudbydere kan udnytte fordelene ved problemfrie detailbetalinger i euro i hele Unionen.

- (11) I betragtning af de særlige karakteristika ved erhvervsmarkedet og eftersom ordninger for kreditoverførsel eller direkte debitering mellem virksomheder skal opfylde alle øvrige bestemmelser i denne forordning, herunder at der skal gælde de samme regler for grænseoverskridende og indenlandske transaktioner, bør kravet om, at deltagere skal udgøre et flertal af betalingstjenesteudbydere i flertallet af medlemsstater, kun finde anvendelse for så vidt som de betalingstjenesteudbydere, der leverer kreditoverførsels- eller direkte debiteringstjenester mellem virksomheder, udgør et flertal af betalings-tjenesteudbydere i flertallet af de medlemsstater, hvor sådanne tjenester er til rådighed, og udgør et flertal af de betalingstjenesteudbydere, der leverer sådanne tjenester inden for Unionen.
- (12) Det er meget vigtigt at fastslå tekniske krav, der utvetydigt fastlægger de egenskaber, som EU-dækkende betalingsordninger udarbejdet under passende styringsforanstaltninger skal opfylde for at sikre interoperabilitet mellem betalingssystemerne. Sådanne tekniske krav bør ikke begrænse fleksibilitet og innovation og bør være åbne og neutrale i forhold til potentielle nye udviklinger og forbedringer på betalingsmarkedet. Tekniske krav bør udformes under hensyntagen til de særlige karakteristika ved kreditoverførsler og direkte debiteringer, særlig for så vidt angår dataelementerne i betalingsmeddelelsen.
- (13) Det er vigtigt at træffe foranstaltninger til at styrke brugernes tillid til anvendelsen af betalingstjenester, især hvad angår direkte debiteringer. Sådanne foranstaltninger bør sætte betalerne i stand til at give deres betalingstjenesteudbydere instruks om at begrænse direkte debiteringsopkrævning til et vist beløb eller en vis periodicitet og til at etablere specifikke tilladelses- eller udelukkelseslister over betalingsmodtagere. Inden for rammerne af etableringen af EU-dækkende direkte debiteringsordninger er det hensigtsmæssigt, at forbrugerne kan få gavn af sådanne kontroller. Hvad angår den praktiske implementering af sådanne kontroller over for betalingsmodtagere, er det dog vigtigt, at betalingstjenesteudbydere sættes i stand til at udføre kontroller på grundlag af IBAN-nummer og, i en overgangsperiode og udelukkende i nødvendigt omfang, af BIC-kode eller et andet unikt kreditor-identifikationsnummer for specificerede betalingsmodtagere. Øvrige relevante brugerrettigheder er allerede blevet fastsat ved direktiv 2007/64/EF og bør sikres fuldt ud.
- (14) Teknisk standardisering er en hjørnesteen i integrationen af netværk såsom Unionens marked for betalinger. Brugen af standarder udviklet af internationale eller europæiske standardiseringsorganer bør fra en given dato være obligatorisk for alle relevante transaktioner. I betalingsammenhæng er sådanne obligatoriske standarder IBAN, BIC og standarden for meddelelser om finansielle tjenester »ISO 20022 XML«. Forudsætningen for fuld interoperabilitet i hele Unionen er derfor, at alle betalingstjenesteudbydere bruger sådanne standarder. Obligatorisk brug af IBAN-numre og BIC-koder bør især, om nødvendigt, fremmes ved hjælp af omfattende kommunikations- og hjælpeforanstaltninger i medlemsstaterne for at sikre en gnidningsfri og let overgang til EU-dækkende kreditoverførsler og direkte debiteringer, særlig for forbrugerne. Betalingstjenesteudbydere bør have mulighed for i bi- eller multilateralt regi at træffe aftale om udvidelse af det grundlæggende latinske tegnsæt for at understøtte regionale variationer af SEPA-standardmeddelelser.
- (15) Det er aldeles afgørende, at alle aktører og især unionsborgerne, er grundigt og rettidigt informeret, således at de er fuldstændig forberedte på de ændringer, som SEPA medfører. De centrale interessenter, såsom betalingstjenesteudbydere, offentlige forvaltninger og nationale centralbanker såvel som andre aktører, der gør intensivt brug af regelmæssige betalinger, bør derfor føre specifikke og omfattende oplysningskampagner, der i fornødent omfang er forholdsmæssigt afpasset og skræddersyet til deres målgrupper, med det formål at højne offentlighedens kendskab til og forberede borgerne på omstillingen til SEPA. Der er navnlig behov for at gøre borgerne fortrolige med omstillingen fra BBAN-numre til IBAN-numre. De nationale SEPA-koordinationsudvalg er mest velegnet til at koordinere sådanne oplysningskampagner.
- (16) For at muliggøre en samordnet overgangsproces, der kan sikre klarhed og enkelthed for forbrugerne, er det passende at fastsætte en enkelt omstillingsfrist, efter hvilken alle kreditoverførsler og direkte debiteringstransaktioner bør opfylde disse tekniske krav, samtidig med at markedet dog forbliver åbent over for yderligere udvikling og innovation.
- (17) Det bør være muligt for medlemsstaterne i en overgangsperiode at tillade betalingstjenesteudbydere at lade forbrugere fortsætte med at bruge BBAN-numre til indenlandske betalingstransaktioner på den betingelse, at interoperabiliteten sikres ved, at den relevante betalingstjenesteudbyder teknisk og sikkert konverterer BBAN-nummeret til den tilsvarende unikke betalingskontoidentifikationskode. Betalingstjenesteudbyderen bør ikke opkræve nogen direkte eller indirekte gebyrer eller andre afgifter i forbindelse med denne tjeneste.
- (18) Selv om udviklingsniveauet for kreditoverførsels- og direkte debiteringstjenester varierer fra én medlemsstat til en anden, ville en fælles frist ved slutningen af en rimelig implementeringsperiode, som gør det muligt at gennemføre alle de nødvendige processer, bidrage til en koordineret, sammenhængende og integreret omstilling til SEPA og bidrage til at forhindre et SEPA i to hastigheder, hvilket ville skabe større forvirring blandt forbrugerne.
- (19) Betalingstjenesteudbydere og brugere bør have tilstrækkelig tid til at tilpasse sig de tekniske krav. Tilpasningsperioden bør dog ikke unødigt forsinke fordelene for forbrugerne eller straffe proaktive operatører, der allerede har taget skridt til at gå over til SEPA. Når det gælder indenlandske og grænseoverskridende betalingstransaktioner, bør betalingstjenesteudbydere stille de nødvendige tekniske tjenester til rådighed for deres detailkunder for at sikre en gnidningsfri og sikker omstilling til de tekniske krav, der er fastsat i denne forordning.

- (20) Det er vigtigt at sørge for retssikkerhed for betalingsbranchen vedrørende forretningsmodeller for direkte debitering. Regulering af multilaterale interbankgebyrer for direkte debiteringer er væsentligt for at skabe lige konkurrencevilkår for betalingstjenesteudbydere og dermed gøre det muligt at skabe et fælles marked for direkte debiteringer. Sådanne gebyrer for transaktioner, der afvises, afslås, returneres eller tilbageføres, fordi de ikke kan gennemføres korrekt, eller som resulterer i undtagelsesvis behandling (såkaldte R-transaktioner, der kan dække over afvisninger, afslag, returneringer, tilbageføringer, tilbagekaldelser eller anmodninger om annullering), vil kunne medvirke til en effektiv fordeling af omkostningerne inden for det indre marked. Derfor synes et forbud mod multilaterale interbankgebyrer pr. transaktion at kunne bidrage til at skabe et effektivt europæisk marked for direkte debiteringer. Alligevel bør gebyrer for R-transaktioner være tilladte, hvis de opfylder visse betingelser. Af hensyn til gennemsigtigheden og forbrugerbeskyttelsen er det nødvendigt, at betalingstjenesteudbydere giver forbrugeren klare og letforståelige oplysninger om gebyrer for R-transaktioner. Under alle omstændigheder berører reglerne for R-transaktioner ikke anvendelsen af artikel 101 og 102 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Det bør endvidere bemærkes, at direkte debitering og betaling med kort overordnet set har forskellige karakteristika, særlig derved, at betalingsmodtagerne har flere muligheder for at give betalere incitament til at benytte direkte debitering via en forudgående kontrakt mellem betalingsmodtageren og betaleren, mens der for kortbetalings vedkommende ikke eksisterer en sådan forudgående kontrakt, og betalingstransaktionen er ofte en enkeltstående og uregelmæssig foreteelse. Derfor berører bestemmelserne om multilaterale interbankgebyrer for direkte debitering ikke analysen i henhold til Unionens konkurrenceregler af multilaterale interbankgebyrer for betalingskorttransaktioner. Yderligere valgfrie tjenester er ikke omfattet af forbuddet i denne forordning, såfremt de tydeligt og utvetydigt kan skelnes fra kernetjenesterne for direkte debitering, og såfremt det står betalingstjenesteudbydere og brugerne frit for at udbyde eller anvende sådanne tjenester. De er dog fortsat underlagt Unionens og de nationale konkurrenceregler.
- (21) Derfor bør muligheden for at anvende multilaterale interbankgebyrer pr. transaktion i forbindelse med indenlandske og grænseoverskridende direkte debiteringer begrænses tidsmæssigt, og der bør indføres generelle betingelser for anvendelse af interbankgebyrer for R-transaktioner.
- (22) Kommissionen bør overvåge niveauet for gebyrerne for R-transaktioner i hele Unionen. Gebyrer for R-transaktioner på det indre marked bør med tiden konvergere, således at de ikke varierer fra medlemsstat til medlemsstat i et sådant omfang, at det udgør en trussel mod lige konkurrencevilkår.
- (23) I nogle medlemsstater findes der visse traditionelle betalingstjenester, som svarer til kreditoverførsler eller direkte debiteringer, men som har meget specifikke funktionaliteter, ofte af historiske eller juridiske årsager. Normalt tegner sådanne tjenester sig for et marginals transaktionsvolumen. De kunne derfor klassificeres som nicheprodukter. En overgangsperiode for sådanne nicheprodukter, som er tilstrækkelig lang til at minimere omstillingens konsekvenser for brugerne, bør gøre det lettere for begge sider af markedet først at fokusere på omstillingen af hovedmassen af kreditoverførsler og direkte debiteringer, hvorved størstedelen af de potentielle fordele ved et integreret EU-marked for betalinger vil kunne udnyttes på et tidligere tidspunkt. I visse medlemsstater findes der specifikke instrumenter for direkte debitering, som tilsyneladende minder meget om betalingskorttransaktioner på den måde, at betaleren på salgsstedet anvender et kort til at initiere betalingstransaktionen, men den underliggende betalingstransaktion er en direkte debitering. Kortet bruges i en sådan betalingsstransaktion kun til en udlæsning med henblik på den elektroniske generering af debiteringsmandatet, som skal underskrives af betaleren på salgsstedet. Selv om sådan en betalingstjeneste ikke kan klassificeres som et nicheprodukt, er der behov for en overgangsperiode for sådanne betalingstjenester på grund af den betragtelige mængde af transaktioner, de tegner sig for. For at sætte interessenterne i stand til at implementere en passende SEPA-erstatning herfor, bør overgangsperioden være af tilstrækkelig længde.
- (24) For at det indre marked for betalinger fungerer tilfredsstillende, er det meget vigtigt at sikre, at betalere, såsom forbrugere, virksomheder eller offentlige myndigheder, kan foretage kreditoverførsler til betalingskonti, som betalingsmodtagerne har oprettet hos betalingstjenesteudbydere etableret i andre medlemsstater, og som der er adgang til i henhold til denne forordning.
- (25) For at sikre en gnidningsløs overgang til SEPA bør en gyldig bemyndigelse af en betalingsmodtager til at opkræve tilbagevendende direkte debiteringer via en traditionel ordning fortsat være gyldig efter udløbet af den omstillingsfrist, der er fastsat i denne forordning. En sådan bemyndigelse bør antages at udgøre samtykke til, at betalerens betalingstjenesteudbyder udfører de tilbagevendende direkte debiteringer, som opkræves af betalingsmodtageren i overensstemmelse med denne forordning, i mangel af nationale bestemmelser vedrørende mandatets fortsatte gyldighed eller af kundeaftaler om ændring af direkte debiteringsmandater med henblik på at sikre deres videreførelse. Forbrugerrettighederne skal imidlertid beskyttes og i tilfælde af, at eksisterende direkte debiteringsmandater omfatter ubetinget ret til refusion, bør sådanne rettigheder opretholdes.
- (26) De kompetente myndigheder bør tillægges beføjelse til at udføre deres overvågningsopgaver effektivt og træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder klagebehandling, for at sikre, at betalingstjenesteudbydere opfylder kravene i denne forordning. Medlemsstaterne bør desuden sikre, at der kan indgives klager over brugere, der ikke overholder denne forordning, og at denne forordning kan håndhæves på virksomhedsfuld og effektiv vis via administrative eller retslige midler. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater bør med henblik på at fremme overholdelsen af denne forordning samarbejde med hinanden og, hvor det er relevant, med

Den Europæiske Centralbank (ECB) og medlemsstaternes nationale centralbanker og andre relevante kompetente myndigheder, såsom Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010⁽¹⁾ (EBA), der er udpeget i henhold til EU- eller national lovgivning gældende for betalingstjenesteudbydere.

- (27) Medlemsstaterne bør fastsætte bestemmelser om de sanktioner, der pålægges for overtrædelse af denne forordning, og bør sikre, at disse sanktioner er effektive, forholdsmæssigt afpassede og har afskrækkende virkning, samt at de anvendes. Disse sanktioner bør ikke finde anvendelse på forbrugerne.
- (28) For at sikre muligheden for erstatning, hvis denne forordning ikke anvendes korrekt, eller hvis der opstår tvister mellem brugere og betalingstjenesteudbydere vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til denne forordning, bør medlemsstaterne indføre tilstrækkelige og effektive udenretslige klage- og erstatningsprocedurer. Medlemsstaterne bør kunne beslutte, at disse procedurer kun skal gælde for forbrugere eller kun for forbrugere og mikrovirksomheder.
- (29) Kommissionen bør forelægge en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, EBA og ECB om anvendelsen af denne forordning. Rapporten bør om nødvendigt ledsages af et forslag til ændring af denne forordning.
- (30) For at sikre, at de tekniske krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro holdes opdateret, bør beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF delegeres til Kommissionen for så vidt angår disse tekniske krav. I erklæringen (nr. 39) ad artikel 290 i TEUF, der er knyttet som bilag til slutakten fra den regeringskonference, der vedtog Lissabontraktaten, tog konferencen til efterretning, at Kommissionen i overensstemmelse med sin faste praksis også fremover agter at søge bistand fra eksperter udnævnt af medlemsstaterne, når den udarbejder udkast til delegerede retsakter på området finansielle tjenesteydelser. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante og gennemsigtige høringer under sit forberedende arbejde, herunder af ECB og alle relevante interessenter. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (31) Da det er nødvendigt for betalingstjenesteudbydere, der er etableret i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, at foretage et særligt forberedende arbejde uden for betalingsmarkedet for deres nationale valuta, bør

sådanne betalingstjenesteudbydere kunne udsætte anvendelsen af de tekniske krav i en bestemt periode. Medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, bør dog opfylde de tekniske krav med henblik på at etablere et fuldgældigt europæisk betalingsområde, hvilket vil styrke det indre marked.

- (32) For at sikre en bred offentlig opbakning til SEPA er det afgørende, at betalernes er sikret en høj grad af beskyttelse, navnlig for direkte debiteringstransaktioner. Den nuværende og eneste paneuropæiske direkte debiteringsordning for forbrugere, som EPC har udviklet, fastsætter ubetinget ret til refusion, uden at der stilles spørgsmål for autoriserede betalinger, inden for en periode på otte uger fra den dato, hvor pengene blev debiteret, hvorimod denne refusionsret er underlagt flere betingelser i henhold til artikel 62 og 63 i direktiv 2007/64/EF. I lyset af den nuværende markedssituation og nødvendigheden af at sikre et højt niveau af forbrugerbeskyttelse, bør effekterne af disse bestemmelser vurderes i den rapport, som Kommissionen i overensstemmelse med artikel 87 i direktiv 2007/64/EF senest den 1. november 2012 skal forelægge for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og ECB, ledsaget, hvis hensigtsmæssigt, af forslag til revision.
- (33) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽²⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i henhold til denne forordning. Omstillingen til SEPA og indførelsen af fælles standarder og regler for betalinger bør være baseret på overholdelse af national lovgivning om beskyttelse af følsomme personoplysninger i medlemsstaterne og bør værne om unionsborgernes interesser.
- (34) Finansielle meddelelser vedrørende betalinger og overførsler inden for SEPA er ikke omfattet af aftalen mellem Den Europæiske Union og Amerikas Forenede Stater af 28. juni 2010 om behandling og overførsel af finansielle betalingsdata fra Den Europæiske Union til USA til brug for programmet til sporing af finansiering af terrorisme⁽³⁾.
- (35) Målet for denne forordning, nemlig at fastsætte tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, og kan derfor på grund af dens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre end, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

⁽¹⁾ EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12.

⁽²⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁽³⁾ EUT L 195 af 27.7.2010, s. 5.

- (36) Medlemsstaterne skal i henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning (EF) nr. 924/2009 ophæve afregningsbaserede indenlandske indberetningsforpligtelser, som er pålagt betalingstjenesteudbydere, gældende for betalingsbalancestatistikker vedrørende deres kunders betalingstransaktioner på op til 50 000 EUR. Indsamlingen af afregningsbaserede betalingsbalancestatistikker begyndte efter ophøret af kontrol med valutavekslinger og har udgjort en betydelig kilde til data sammen med andre kilder, såsom direkte statistiske undersøgelser, som bidrager til statistikker af god kvalitet. Fra begyndelsen af 1990'erne valgte flere medlemsstater i højere grad at benytte oplysninger indberettet direkte af firmaer og husstande, snarere end data indberettet af banker på vegne deres kunder. Selv om afregningsbaseret indberetning er en løsning, der for samfundet som helhed reducerer omkostningerne ved sammenfatning af betalingsbalancer og sikrer statistikker af god kvalitet, vil bibeholdelsen af denne indberetningsform i nogle medlemsstater, hvad grænseoverskridende betalinger angår, kunne nedsætte effektiviteten og øge omkostningerne. Eftersom et af formålene med SEPA er at reducere omkostningerne ved grænseoverskridende betalinger, bør afregningsbaserede betalingsbalanceindberetninger fuldstændig afskaffes.
- (37) For at øge retssikkerheden bør fristerne for interbankgebyrer i artikel 7 i forordning (EF) nr. 924/2009 tilpasses bestemmelserne i nærværende forordning.
- (38) Forordning (EF) nr. 924/2009 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

- Ved denne forordning fastsættes bestemmelser om kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner i euro inden for Unionen, hvor både betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er etableret i Unionen, eller hvor den eneste betalingstjenesteudbyder i forbindelse med betalingstransaktionen er etableret i Unionen.
- Denne forordning finder ikke anvendelse på følgende:
 - betalingstransaktioner gennemført mellem og internt hos betalingstjenesteudbydere, herunder deres agenter eller filialer, for deres egen regning
 - betalingstransaktioner behandlet og afviklet ved hjælp af betalingssystemer for store beløb, bortset fra betalingstransaktioner ved direkte debitering, hvor betaleren ikke udtrykkeligt har anmodet om, at transaktionen sendes via et betalingssystem for store beløb
 - betalingstransaktioner ved hjælp af et betalingskort eller lignende anordning, herunder hævning af kontanter, medmindre betalingskortet eller den lignende anordning kun benyttes til at frembringe de oplysninger, der er nødven-

dige for direkte at foretage en kreditoverførsel eller direkte debitering til og fra en betalingskonto, der er identificeret ved BBAN- eller IBAN-nummer

- betalingstransaktioner ved hjælp af et telekommunikations-, digital- eller informationsteknologiredskab, hvis sådanne betalingstransaktioner ikke fører til en kreditoverførsel eller direkte debitering til og fra en betalingskonto, der er identificeret ved et BBAN- eller IBAN-nummer
- pengeoverførselstransaktioner som defineret i artikel 4, nr. 13), i direktiv 2007/64/EF
- betalingstransaktioner, hvor der overføres elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed⁽¹⁾, medmindre sådanne transaktioner resulterer i en kreditoverførsel eller direkte debitering til og fra en betalingskonto, der er identificeret ved BBAN- eller IBAN-nummer.

3. Hvis betalingsordninger er baseret på betalingstransaktioner ved hjælp af kreditoverførsler eller direkte debiteringer, men har yderligere valgfrie egenskaber eller tjenester, finder denne forordning kun anvendelse på de underliggende kreditoverførsler eller direkte debiteringer.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- »kreditoverførsel«: en indenlandsk eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalingskonto, foretaget af den betalingstjenesteudbyder, som forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af instruks fra betaleren
- »direkte debitering«: en indenlandsk eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at debitere en betalingskonto, hvor en betalingstransaktion initieres af betalingsmodtageren på grundlag af betalerens samtykke
- »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre til en betalingsmodtagers betalingskonto
- »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto, og som er den tiltænkte modtager af midler, der indgår i en betalingstransaktion
- »betalingskonto«: en konto oprettet i en eller flere betalings-tjenestebrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner

⁽¹⁾ EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7.

- 6) »betalingsystem«: et system til overførsel af midler med formelle og standardiserede rutiner og fælles regler for behandling, clearing eller afvikling af betalingstransaktioner
- 7) »betalingsordning«: et fælles sæt af regler, praksisser, standarder og/eller gennemførelsesretningslinjer vedtaget af betalingstjenesteudbydere for gennemførelse af betalinger mellem ordningens deltagere i hele Unionen og inden for medlemsstaterne, der adskiller sig fra enhver infrastruktur eller ethvert betalingssystem, som ligger til grund for ordningens funktion
- 8) »udbyder af betalingstjenester/betalingstjenesteudbyder«: enhver udbyder af betalingstjenester, som tilhører en af de kategorier, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2007/64/EF, og fysiske eller juridiske personer som omhandlet i samme direktivs artikel 26, men ikke de organer, som er angivet i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut⁽¹⁾, og som har modtaget dispensation i henhold til artikel 2, stk. 3, i direktiv 2007/64/EF
- 9) »bruger«: en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste som betaler eller som betalingsmodtager
- 10) »betalingstransaktion«: handling, der initieres af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at overføre midler mellem betalingskonti i Unionen, uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 11) »betalingsordre«: en instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til vedkommendes udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion
- 12) »interbankgebyr«: et gebyr, der betales mellem betalerens udbyder af betalingstjenester og betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester for direkte debiteringstransaktioner
- 13) »multilaterale interbankgebyr«: et interbankgebyr, som er genstand for en ordning mellem mere end to udbydere af betalingstjenester
- 14) »BBAN-nummer«: et nummer til identifikation af en betalingskonto, som utvetydigt identificerer en individuel betalingskonto hos en udbyder af betalingstjenester i en medlemsstat, og som kun kan anvendes i forbindelse med indenlandske betalingstransaktioner, idet den samme betalingskonto identificeres ved IBAN-nummer i forbindelse med grænseoverskridende betalingstransaktioner
- 15) »IBAN-nummer«: et internationalt nummer til identifikation af en betalingskonto, som utvetydigt identificerer en individuel betalingskonto i en medlemsstat, og hvis bestanddele er fastsat af Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO)
- 16) »BIC-kode«: en forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer en udbyder af betalingstjenester, og hvis bestanddele er fastsat af ISO
- 17) »ISO 20022 XML«: en standard til udvikling af elektroniske finansielle meddelelser som defineret af ISO, der omfatter den fysiske beskrivelse med XML-syntaks af betalingstransaktionerne i overensstemmelse med forretningsregler og gennemførelsesbestemmelserne for EU-dækkende ordninger vedrørende betalingstransaktioner, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde
- 18) »betalingsystem for store beløb«: et betalingssystem, hvis hovedformål er at behandle, klare eller afvikle enkeltstående betalingstransaktioner, der har høj prioritet og haster meget, og primært vedrører store beløb
- 19) »afviklingsdato«: den dato, hvor forpligtelser i forbindelse med overførslen af midler indfries mellem betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder
- 20) »opkrævning«: en del af en direkte debiteringstransaktion, der begynder med betalingsmodtagerens initiering og slutter med normal debitering af betalerens betalingskonto
- 21) »mandat«: betalerens samtykke og bemyndigelse til betalingsmodtageren og (direkte eller indirekte via betalingsmodtageren) til betalerens betalingstjenesteudbyder om at tillade betalingsmodtageren at initiere en opkrævning med henblik på at debitere betalerens specificerede betalingskonto og at tillade betalerens betalingstjenesteudbyder at følge disse instrukser
- 22) »detailbetalingsystem«: betalingssystem, hvis hovedformål er at behandle, klare eller afvikle kreditoverførsler eller direkte debiteringer, der almindeligvis videresendes samlet og primært vedrører mindre beløb og har lav prioritet, og som ikke er et betalingssystem for store beløb
- 23) »mikrovirksomhed«: en virksomhed, der på det tidspunkt, hvor aftalen om betalingstjenesten indgås, er en virksomhed som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 1 og 3, i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF⁽²⁾
- 24) »forbruger«: en fysisk person, der deltager i en aftale om betalingstjeneste med andet formål end handel, forretning eller profession
- 25) »R-transaktion«: en betalingstransaktion, som en betalingstjenesteudbyder ikke kan gennemføre korrekt eller som vil resultere i undtagelsesbehandling, blandt andet på grund af manglende midler, tilbagekaldelse, forkert beløb eller forkert dato, manglende mandat eller forkert eller lukket konto
- 26) »grænseoverskridende betalingstransaktion«: en betalings-transaktion initieret af en betaler eller betalingsmodtager, hvor betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er etableret i forskellige medlemsstater
- 27) »indenlandsk betalingstransaktion«: en betalingstransaktion initieret af en betaler eller betalingsmodtager, hvor betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er etableret i samme medlemsstat

⁽¹⁾ EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36.

28) »reference«: en fysisk eller juridisk person, på vegne af hvilken betaleren foretager en betaling, eller betalingsmodtageren modtager en betaling.

Artikel 3

Sikring af adgang

1. Giver en betalingsmodtagers betalingstjenesteudbyder adgang for en indenlandsk kreditoverførsel i henhold til en betalingsordning, skal udbyderen, i overensstemmelse med reglerne for en EU-dækkende betalingsordning, give adgang for kreditoverførsler, der initieres af en betaler via en betalings-tjenesteudbyder etableret i en hvilken som helst medlemsstat.

2. Giver en betalers betalingstjenesteudbyder adgang for en indenlandsk direkte debitering i henhold til en betalingsordning, skal udbyderen, i overensstemmelse med reglerne for en EU-dækkende betalingsordning, give adgang for direkte debiteringer, der initieres af en betalingsmodtager via en betalingstjenesteudbyder etableret i en hvilken som helst medlemsstat.

3. Stk. 2 finder kun anvendelse på direkte debiteringer, som forbrugere som betalere har adgang til i henhold til betalingsordningen.

Artikel 4

Interoperabilitet

1. Betalingsordninger, som skal anvendes af betalingstjenesteudbydere til gennemførelse af kreditoverførsler og direkte debiteringer, skal opfylde følgende betingelser:

- a) de har de samme regler for indenlandske og grænseoverskridende kreditoverførselstransaktioner inden for Unionen og tilsvarende for indenlandske og grænseoverskridende direkte debiteringstransaktioner inden for Unionen, og
- b) deltagerne i betalingsordningen repræsenterer et flertal af betalingstjenesteudbydere i et flertal af medlemsstaterne og udgør et flertal af betalingstjenesteudbydere inden for Unionen, idet der kun medregnes betalingstjenesteudbydere, der udbyder henholdsvis kreditoverførsler eller direkte debiteringer.

Er hverken betaleren eller betalingsmodtageren en forbruger, medregnes der med henblik på første afsnit, litra b), kun de medlemsstater, hvor sådanne tjenester udbydes af betalingstjenesteudbydere, og kun de betalingstjenesteudbydere, der udbyder sådanne tjenester.

2. Operatøren, eller i mangel af en formel operatør deltagerne i et detailbetalingssystem inden for Unionen, sikrer, at deres betalingssystem er teknisk interoperabelt med andre detailbetalingssystemer inden for Unionen ved brug af standarder udviklet af internationale eller europæiske standardiseringsorganer. Endvidere må de ikke vedtage forretningsregler, der begrænser interoperabiliteten med andre detailbetalingssystemer inden for Unionen. Betalingssystemer betegnet som systemer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalings-

systemer og værdipapirafviklingssystemer⁽¹⁾ skal kun forpligtes til at sikre teknisk interoperabilitet med andre betalingssystemer, der er betegnet som systemer i henhold til samme direktiv.

3. Tekniske barrierer må ikke hindre behandling af kreditoverførsler og direkte debiteringer.

4. Ejeren af betalingsordningen, eller i mangel af en formel ejer af betalingsordningen den ledende deltager i en ny detailbetalingsordning, der har deltagere fra mindst otte medlemsstater, kan anmode de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor betalingsordningens ejer eller ledende deltager er etableret, om midlertidig fritagelse fra betingelserne i stk. 1, første afsnit, litra b). Efter samråd med de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, hvor den nye betalingsordning har en deltager, Kommissionen og ECB kan disse kompetente myndigheder tillade en sådan fritagelse i maksimalt tre år. Disse kompetente myndigheder skal basere deres afgørelse på den nye betalingsordnings potentiale til at udvikle sig til en fuldt udviklet paneuropæisk betalingsordning og dens bidrag til forbedring af konkurrencen eller fremme af innovation.

5. Denne artikel har virkning fra den 1. februar 2014, undtagen for betalingstjenester, der er omfattet af en fritagelse i henhold til artikel 16, stk. 4.

Artikel 5

Krav til kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner

1. Betalingstjenesteudbydere skal gennemføre kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner i overensstemmelse med følgende krav:

- a) de skal anvende den betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i bilagets punkt 1, litra a), til at identificere betalingskonti, uanset hvor den pågældende betalingstjenesteudbyder er etableret
- b) de skal anvende de i bilagets punkt 1, litra b), fastsatte meddelelsesformater ved videresending af betalingstransaktioner til en anden betalingstjenesteudbyder eller via et detailbetalingssystem
- c) de skal sikre, at brugere anvender den betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i bilagets punkt 1, litra a), til identificering af betalingskonti, uanset om betalere og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller den eneste betalingstjenesteudbyder involveret i betalingstransaktionen er etableret i samme medlemsstat eller i forskellige medlemsstater
- d) de skal sikre, at de i bilagets punkt 1, litra b), fastsatte meddelelsesformater anvendes, hvor en bruger, der ikke er en forbruger eller mikrovirksomhed, initierer eller modtager individuelle kreditoverførsler eller individuelle direkte debiteringer, der ikke overføres individuelt, men videresendes samlet.

⁽¹⁾ EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45.

Uden at det berører første afsnit, litra b), skal betalingstjenesteudbydere efter konkret anmodning fra en bruger anvende de meddelelsesformater, der er fastsat i bilagets punkt 1, litra b), i deres kommunikation med den pågældende bruger.

2. Betalingstjenesteudbydere skal gennemføre kreditoverførsler i overensstemmelse med følgende krav, jf. dog eventuelle forpligtelser fastsat i national lovgivning til gennemførelse af direktiv 95/46/EF:

- a) betalerens betalingstjenesteudbyder skal sikre, at betaleren oplyser de dataelementer, der er fastsat i bilagets punkt 2, litra a)
- b) betalerens betalingstjenesteudbyder skal oplyse de dataelementer, der er fastsat i bilagets punkt 2, litra b), til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder
- c) betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder skal oplyse eller stille de dataelementer, der er fastsat i bilagets punkt 2, litra d), til rådighed for betalingsmodtageren.

3. Betalingstjenesteudbydere skal gennemføre direkte debiteringer i overensstemmelse med følgende krav, jf. dog eventuelle forpligtelser fastsat i den nationale lovgivning til gennemførelse af direktiv 95/46/EF:

- a) betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder skal sikre, at:
 - i) betalingsmodtageren oplyser de dataelementer, der er fastsat i bilagets punkt 3, litra a), sammen med den første direkte debiteringstransaktion og en enkeltstående direkte debiteringstransaktion og med hver efterfølgende betalingstransaktion
 - ii) betaleren giver sit samtykke til både betalingsmodtageren og sin betalingstjenesteudbyder (enten direkte eller indirekte via betalingsmodtageren), at mandaterne, såvel som senere modifikationer eller annulleringer, opbevares af betalingsmodtageren eller en tredjepart på vegne af betalingsmodtageren, og at betalingsmodtageren oplyses om denne forpligtelse af betalingstjenesteudbyderen i overensstemmelse med artikel 41 og 42 i direktiv 2007/64/EF
- b) betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder skal oplyse de dataelementer, der er fastsat i bilagets punkt 3, litra b), til betalerens betalingstjenesteudbyder
- c) betalerens betalingstjenesteudbyder skal oplyse de dataelementer, der er fastsat i bilagets punkt 3, litra c), til eller stille dem til rådighed for betaleren
- d) betaleren skal have ret til at give sin betalingstjenesteudbyder instruks om:
 - i) at begrænse en direkte debiteringsopkrævning til et bestemt beløb, en bestemt periodicitet eller begge dele
 - ii) i tilfælde af, at et betalingsordningsmandat ikke giver ret til refusion, at verificere hver enkelt direkte debiteringstransaktion og til at kontrollere, hvorvidt beløbet og periodiciteten vedrørende den indgivne direkte debiteringstransaktion svarer til det beløb og den periodicitet, der er aftalt i mandateret i henhold til de mandatrelaterede oplysninger, før betalingskontoen debiteres

- iii) at blokere alle direkte debiteringer af betalerens betalingskonto eller blokere alle direkte debiteringer, som er initieret af en eller flere nærmere angivne betalingsmodtagere, eller kun at godkende direkte debiteringer, som er initieret af en eller flere nærmere angivne betalingsmodtagere.

I tilfælde, hvor hverken betaleren eller betalingsmodtageren er en forbruger, er betalingstjenesteudbydere ikke forpligtet til at opfylde kravene i litra d), nr. i), ii) eller iii).

Btalerens betalingstjenesteudbyder skal oplyse betaleren om de i litra d) omhandlede rettigheder i overensstemmelse med artikel 41 og 42 i direktiv 2007/64/EF.

I forbindelse med den første direkte debiteringstransaktion eller en enkeltstående direkte debiteringstransaktion samt ved alle efterfølgende direkte debiteringstransaktioner skal betalingsmodtageren sende de mandatrelaterede oplysninger til sin betalingsstjenesteudbyder, som skal videresende disse mandatrelaterede oplysninger til betalerens betalingstjenesteudbyder i forbindelse med hver enkelt direkte debiteringstransaktion.

4. Foruden de krav, der er omhandlet i stk. 1, fremsender den betalingsmodtager, der accepterer kreditoverførsler, sin betalingskontoidentifikationskode, jf. bilagets punkt 1, litra a), og, indtil den 1. februar 2014 for indenlandske betalingstransaktioner og indtil den 1. februar 2016 for grænseoverskridende betalingstransaktioner, dog kun i nødvendigt omfang, sin betalingstjenesteudbyders BIC-kode til sine betalere ved anmodning om en kreditoverførsel.

5. En betaler skal inden den første direkte debiteringstransaktion oplyse sin betalingskontoidentifikationskode, jf. bilagets punkt 1, litra a). Betaleren oplyser sin betalingstjenesteudbyders BIC-kode indtil den 1. februar 2014 for indenlandske betalingsstransaktioner og indtil den 1. februar 2016 for grænseoverskridende betalingstransaktioner, dog kun i nødvendigt omfang.

6. I tilfælde af at rammeaftalen mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder ikke giver ret til refusion, verificerer betalerens betalingstjenesteudbyder med forbehold af stk. 3, litra a), nr. ii), hver enkelt direkte debiteringstransaktion med henblik på at kontrollere, om beløbet for den indgivne direkte debiteringstransaktion svarer til det beløb og den periodicitet, som er aftalt i mandateret i henhold til de mandatrelaterede oplysninger, inden betalerens betalingskonto debiteres.

7. Efter den 1. februar 2014 for indenlandske betalingstransaktioner, og efter den 1. februar 2016 for grænseoverskridende betalingstransaktioner, må betalingstjenesteudbydere ikke længere pålægge brugerne at oplyse en betalers betalingstjenesteudbyders eller en betalingsmodtagers betalingstjenesteudbyders BIC-kode.

8. Betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere må ikke opkræve yderligere gebyrer eller andre afgifter for den udlæsningsproces, hvormed der automatisk genereres et mandat for de betalingstransaktioner, som initieres via eller ved hjælp af et betalingskort på salgsstedet, og som resulterer i en direkte debitering.

Artikel 6

Slutdatoer

1. Senest pr. 1. februar 2014 gennemføres kreditoverførsler i overensstemmelse med de tekniske krav, som er fastsat i artikel 5, stk. 1, 2 og 4, og i bilagets punkt 1 og 2.
2. Senest pr. 1. februar 2014 gennemføres direkte debiteringer i overensstemmelse med artikel 8, stk. 2 og 3, og med de krav, som er fastsat i artikel 5, stk. 1, 3, 5, 6 og 8, og bilagets punkt 1 og 3.
3. Med forbehold af artikel 3 gennemføres direkte debiteringer i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i artikel 8, stk. 1, senest pr. 1. februar 2017 for indenlandske betalinger og senest pr. 1. november 2012 for grænseoverskridende betalinger.
4. For så vidt angår indenlandske betalingstransaktioner, kan en medlemsstat eller, med den berørte medlemsstats tilladelse, betalingstjenesteudbydere i en medlemsstat, efter at have taget i betragtning og evalueret, i hvilken grad borgerne er forberedte og parate, fastsætte tidligere datoer end dem, der er omhandlet i stk. 1 og 2.

Artikel 7

Mandaters gyldighed og retten til refusion

1. En gyldig bemyndigelse til en betalingsmodtager til at opkræve tilbagevendende direkte debiteringer via en traditionel ordning som er afgivet før den 1. februar 2014, er fortsat gyldig efter denne dato og antages at udgøre samtykket til betalernes betalingstjenesteudbydere til at udføre de tilbagevendende direkte debiteringer, som betalingsmodtageren opkræver i overensstemmelse med denne forordning, i mangel af nationale lovbestemmelser eller af kundeaftaler om videreførelse af gyldigheden af direkte debiteringsmandater.
2. Mandater som omhandlet i stk. 1 skal give mulighed for ubetinget refusion og for tilbagedatering heraf til datoen for den refunderede betaling, hvis en sådan refusionsmulighed er fastsat inden for rammerne af det eksisterende mandat.

Artikel 8

Interbankgebyrer for direkte debiteringstransaktioner

1. Multilaterale interbankgebyrer pr. direkte debiteringstransaktion og andre aftalte vederlag med samme formål eller virkning finder ikke anvendelse på direkte debiteringstransaktioner, jf. dog stk. 2.
2. Multilaterale interbankgebyrer kan finde anvendelse på R-transaktioner, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

- a) ordningen sigter mod en effektiv tildeling af omkostningerne til den betalingstjenesteudbyder eller dennes bruger, alt efter hvad der er relevant, der er årsag til R-transaktionen, under hensyntagen til transaktionsomkostninger, og sikrer, at betaleren ikke automatisk pålægges omkostningerne, og at betalingstjenesteudbyderen ikke må pålægge brugere omkostning

ger, for så vidt angår en given type R-transaktion, der overstiger de omkostninger, som betalingstjenesteudbyderen afholder for sådanne transaktioner

- b) gebyrerne er udelukkende omkostningsbaserede
- c) gebyrerne overstiger ikke de faktiske omkostninger, der er forbundet med en R-transaktion, som håndteres af den mest omkostningseffektive sammenlignelige betalingstjenesteudbyder, der er en repræsentativ part i ordningen for så vidt angår transaktionsvolumen og tjenesteydelsens art
- d) gebyrer anvendt i overensstemmelse med litra a), b) og c) forhindrer betalingstjenesteudbyderen i at opkræve yderligere gebyrer i forbindelse med de omkostninger, som dækkes af interbankgebyrerne, af deres respektive brugere
- e) der findes ikke noget praktisk og rentabelt alternativ til ordningen, som ville indebære en tilsvarende eller mere effektiv håndtering af R-transaktioner med tilsvarende eller lavere omkostninger for forbrugerne.

Med henblik på første afsnit tages der ved beregning af gebyrer for R-transaktioner kun hensyn til omkostningskategorier, som er direkte og entydigt relevante for R-transaktionens håndtering. Disse omkostninger defineres nøje. En specificering af omkostningsbeløbet, hvor de enkelte bestanddele identificeres hver for sig, indgår som led i ordningen for at lette verificering og overvågning.

3. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på en betalings-tjenesteudbyders ensidige ordninger og på bilaterale ordninger mellem betalingstjenesteudbydere, som har et mål eller en virkning, der svarer til en multilateral ordning.

Artikel 9

Adgang til betalinger

1. En betaler, som foretager en kreditoverførsel til en betalingsmodtager, der har en betalingskonto placeret inden for Unionen, må ikke specificere, i hvilken medlemsstat denne betalingskonto skal være placeret, forudsat at der er adgang til betalingskontoen i overensstemmelse med artikel 3.
2. En betalingsmodtager, som accepterer en kreditoverførsel eller anvender en direkte debitering til opkrævning af midler fra en betaler, der er indehaver af en betalingskonto placeret inden for Unionen, må ikke specificere, i hvilken medlemsstat denne betalingskonto skal være placeret, forudsat at der er adgang til betalingskontoen i overensstemmelse med artikel 3.

Artikel 10

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger offentlige myndigheder, organer, som er anerkendt ved national lovgivning, eller offentlige myndigheder, som udtrykkeligt er bemyndiget hertil ved national lovgivning, herunder nationale centralbanker, som de kompetente myndigheder, der bærer ansvaret for at sikre, at denne forordning overholdes. Medlemsstaterne kan udpege eksisterende organer til at fungere som kompetente myndigheder.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de kompetente myndigheder, der udpeges i henhold til stk. 1, senest den 1. februar 2013. De underretter straks Kommissionen og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA) om senere ændringer med hensyn til disse myndigheder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, har alle de beføjelser, der er nødvendige for at kunne varetage deres opgaver. Hvis der findes mere end én kompetent myndighed for de forhold, som omfattes af denne forordning, på medlemsstaternes område, sikrer medlemsstaterne, at disse myndigheder indgår i et tæt samarbejde, således at de kan varetage deres respektive opgaver effektivt.

4. De kompetente myndigheder overvåger på effektiv vis, at betalingstjenesteudbydere overholder denne forordning samt træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre dens overholdelse. De samarbejder med hinanden i overensstemmelse med artikel 24 i direktiv 2007/64/EF og artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 11

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter senest den 1. februar 2013 regler om sanktioner for overtrædelse af denne forordning og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de gennemføres. Disse sanktioner skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler disse regler og foranstaltninger til Kommissionen senest den 1. august 2013 og giver den omgående besked om enhver ændring af dem.

2. De i stk. 1 omhandlede sanktioner finder ikke anvendelse på forbrugere.

Artikel 12

Udenretslige klage- og erstatningsprocedurer

1. Medlemsstaterne indfører tilstrækkelige og effektive udenretslige klage- og erstatningsprocedurer til bilæggelse af tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser, der følger af denne forordning, mellem brugere og deres udbydere af betalingstjenester. Medlemsstaterne udpeger med henblik herpå eksisterende organer eller opretter, hvor det er hensigtsmæssigt, nye organer.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de organer, der er omhandlet i stk. 1, senest den 1. februar 2013. De underretter straks Kommissionen om senere ændringer med hensyn til disse organer.

3. Medlemsstaterne kan træffe bestemmelse om, at denne artikel kun finder anvendelse på brugere, der er forbrugere, eller kun på de brugere, der er forbrugere og mikrovirksomheder. Medlemsstaterne underretter senest den 1. august 2013 Kommissionen om sådanne bestemmelser.

Artikel 13

Delegerede beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 14 for at ændre bilaget med henblik på at tage hensyn til tekniske fremskridt og markedsudviklingen.

Artikel 14

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastsatte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 13, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 31. marts 2012. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 13 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning fra dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 13, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 15

Evaluering

Senest den 1. februar 2017 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, ECB og EBA en rapport om anvendelsen af denne forordning som, hvis det er hensigtsmæssigt, ledsages af et forslag.

Artikel 16

Overgangsbestemmelser

1. Uanset artikel 6, stk. 1 og 2, kan medlemsstaterne tillade betalingstjenesteudbydere indtil den 1. februar 2016 at yde brugere konverteringstjenester i forbindelse med indenlandske betalingstransaktioner, således at brugere, der er forbrugere,

fortsat vil kunne anvende BBAN-nummer i stedet for den betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i bilagets punkt 1, litra a), på betingelse af, at interoperabiliteten sikres ved, at betalerens og betalingsmodtagerens BBAN-numre teknisk og sikkert konverteres til de tilsvarende betalingskontoidentifikationskoder, der er fastsat i bilagets punkt 1, litra a). Denne betalingskontoidentifikationskode leveres til den initierende bruger, om nødvendigt før betalingen gennemføres. I et sådant tilfælde må betalingstjenesteudbydere ikke pålægge brugeren gebyrer eller andre afgifter, der er direkte eller indirekte forbundet med disses konverteringstjenester.

2. Betalingstjenesteudbydere, der udbyder betalingstjenester i euro, og som er etableret i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, skal ved udbud af betalingstjenester i euro opfylde kravene i artikel 3 senest pr. 31. oktober 2016. Hvis euroen imidlertid indføres som valuta i en sådan medlemsstat før den 31. oktober 2015, skal betalingstjenesteudbydere etableret i den pågældende medlemsstat opfylde kravene i artikel 3 inden for et år fra den dato, hvor den pågældende medlemsstat indtrådte i euroområdet.

3. Medlemsstaterne kan tillade deres kompetente myndigheder at fritage kreditoverførsels- eller direkte debiteringstransaktioner, som ifølge ECB's officielle årlige betalingsstatistikker har en kumulativ markedsandel på mindre end 10 % af det samlede antal af henholdsvis kreditoverførsels- eller direkte debiteringstransaktioner i den pågældende medlemsstat, fra alle eller nogle af kravene i artikel 6, stk. 1 og 2, indtil den 1. februar 2016.

4. Medlemsstaterne kan tillade deres kompetente myndigheder at fritage betalingstransaktioner, som genereres ved hjælp af et betalingskort på salgsstedet, og som fører til en direkte debitering til og fra en betalingskonto, der er identificeret ved BBAN- eller IBAN-nummer, fra alle eller nogle af kravene i artikel 6, stk. 1 og 2, indtil den 1. februar 2016.

5. Uanset artikel 6, stk. 1 og 2, kan medlemsstaterne tillade, at deres kompetente myndigheder indtil den 1. februar 2016 fritager brugere, som initierer eller modtager individuelle kreditoverførsler eller direkte debiteringer, der videresendes samlet, fra det specifikke krav om anvendelse af de meddelelsesformater, der er fastsat i bilagets punkt 1, litra b), og i artikel 5, stk. 1, litra d). Uanset en eventuel fritagelse skal betalingstjenesteudbydere opfylde kravene i artikel 5, stk. 1, litra d), hvis en bruger anmoder om en sådan tjeneste.

6. Uanset artikel 6, stk. 1 og 2, kan medlemsstaterne udsætte de i artikel 5, stk. 4, 5 og 7, omhandlede krav vedrørende oplysning om BIC-kode for indenlandske betalingstransaktioner indtil den 1. februar 2016.

7. Agter en medlemsstat at gøre brug af en undtagelse i henhold til stk. 1, 3, 4, 5 eller 6, oplyser den Kommissionen herom senest den 1. februar 2013 og tillader efterfølgende sin

kompetente myndighed at fritage de relevante betalingstransaktioner, som omhandlet i de respektive stykker og afsnit, fra nogle eller alle af de i artikel 5, artikel 6, stk. 1 eller 2, eller i bilaget fastsatte krav, alt efter hvad der er relevant, og for en periode, der ikke rækker ud over undtagelsesperioden. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de betalingstransaktioner, der er genstand for en fritagelse og om enhver senere ændring.

8. Betalingstjenesteudbydere, der er etableret i, og brugere, der gør brug af en betalingstjeneste i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, skal opfylde kravene i artikel 4 og 5 senest den 31. oktober 2016. Operatører af detailbetalingssystemer i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, skal opfylde kravene i artikel 4, stk. 2, senest den 31. oktober 2016.

Indføres euroen imidlertid som valuta i en sådan medlemsstat inden den 31. oktober 2015, skal betalingstjenesteudbydere eller, hvor det er relevant, operatørerne af detailbetalingssystemer etableret i denne medlemsstat samt brugere af en betalingstjeneste i denne medlemsstat efterleve de relevante bestemmelser inden for et år efter den dato, hvor den pågældende medlemsstat tiltrådte euroområdet, men ikke tidligere end de respektive datoer, der er fastsat for de medlemsstater, der har euroen som valuta den 31. marts 2012.

Artikel 17

Ændringer af forordning (EF) nr. 924/2009

I forordning (EF) nr. 924/2009 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2, nr. 10), affattes således:

»10) »midler«: sedler og mønter, kontopenge og elektroniske penge som defineret i artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed (*).

(*) EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7.«

2) Artikel 3, stk. 1, affattes således:

»1. Gebyrer, som en udbyder af betalingstjenester opkræver af en bruger af betalingstjenester i forbindelse med grænseoverskridende betalinger skal være de samme som de gebyrer, som denne udbyder af betalingstjenester opkræver af brugere af betalingstjenester for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi og i samme valuta.«

3) I artikel 4 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 udgår.

b) Stk. 3 affattes således:

»3. Udbyderen af betalingstjenester kan opkræve yderligere gebyrer ud over dem, der opkræves i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, af brugeren af betalingstjenester, hvis denne bruger pålægger udbyderen af betalings-tjenester at gennemføre den grænseoverskridende betaling uden at meddele IBAN og, i hensigtsmæssigt omfang og i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (*), den tilhørende BIC for betalingskontoen i den anden medlemsstat. Disse gebyrer skal være passende og stå i rimeligt forhold til omkostningerne. De skal være aftalt mellem udbyderen af betalings-tjenester og brugeren af betalingstjenesten. Udbyderen af betalingstjenester skal oplyse brugeren af betalingstjenesten om størrelsen af de yderligere gebyrer i god tid før, at brugeren bindes af denne aftale.

(*) EUT L 94 af 30.3.2012 s. 22.«

4) Artikel 5, stk. 1, affattes således:

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 14. marts 2012.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

N. WAMMEN

Formand

»1. Med virkning fra den 1. februar 2016 ophæver medlemsstaterne de nationale forpligtelser for udbydere af betalingstjenester til at foretage indberetninger til brug for afregningsbaserede betalingsbalancestatistikker vedrørende deres kunders betalingstransaktioner.«

5) I artikel 7 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 ændres datoen »1. november 2012« til »1. februar 2017«.

b) I stk. 2 ændres datoen »1. november 2012« til »1. februar 2017«.

c) I stk. 3 ændres datoen »1. november 2012« til »1. februar 2017«.

6) Artikel 8 udgår.

Artikel 18

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

BILAG

TEKNISKE KRAV (ARTIKEL 5)

- 1) Ud over de væsentlige krav, der er fastsat i artikel 5, finder følgende tekniske krav anvendelse på kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner:
 - a) Den betalingskontoidentifikationskode, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra a) og c), skal være et IBAN-nummer.
 - b) Den standard for meddelelsesformat, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra b) og d), skal være ISO 20022 XML-standard.
 - c) Datafeltet skal ved overførsler have plads til 140 tegn. Betalingsordninger kan have plads til flere tegn, medmindre det redskab, der anvendes til at overføre oplysninger, har tekniske begrænsninger med hensyn til antal tegn; i så fald finder redskabets teknisk betingede grænse anvendelse.
 - d) De oplysninger, der vedrører overførslen, og alle andre dataelementer, som angives i overensstemmelse med dette bilags punkt 2 og 3, skal videresendes i fuldt omfang og uden ændringer mellem betalingstjenesteudbydere i betalingskæden.
 - e) Når de fornødne data foreligger i elektronisk form, skal betalingstransaktionerne give mulighed for en fuldt automatiseret, elektronisk behandling på alle behandlingsstadier i hele betalingskæden (uafbrudt behandling), således at hele betalingsprocessen kan foregå elektronisk uden behov for ny indlæsning eller manuel intervention. Det gælder også for usædvanlig håndtering af kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner, hvis det er muligt.
 - f) Betalingsordninger må ikke fastsætte en minimumsgrænse for betalingstransaktionens beløbsstørrelse og giver mulighed for kreditoverførsler og direkte debiteringer, men er dog ikke forpligtede til at behandle betalingstransaktioner med nulbeløb.
 - g) Betalingsordninger er ikke forpligtet til at gennemføre kreditoverførsler og direkte debiteringer, som overstiger 999 999 999,99 EUR.
- 2) Følgende krav finder i tillæg til de krav, der er nævnt i punkt 1, anvendelse på kreditoverførselstransaktioner:
 - a) De dataelementer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra a), er følgende:
 - i) betalerens navn og/eller IBAN-nummeret på betalerens betalingskonto
 - ii) kreditoverførselens beløbsstørrelse
 - iii) IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto
 - iv) betalingsmodtagerens navn, hvis det kendes
 - v) eventuelle oplysninger vedrørende overførslen.
 - b) De dataelementer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra b), er følgende:
 - i) betalerens navn
 - ii) IBAN-nummeret på betalerens betalingskonto
 - iii) kreditoverførselens beløbsstørrelse
 - iv) IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto
 - v) eventuelle oplysninger vedrørende overførslen
 - vi) eventuel identifikationskode for betalingsmodtageren
 - vii) navnet på betalingsmodtagerens eventuelle reference
 - viii) kreditoverførselens eventuelle formål
 - ix) kreditoverførselens eventuelle formålskategori.
 - c) Endvidere har betalerens betalingstjenesteudbyder pligt til at oplyse betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder om følgende dataelementer:
 - i) BIC-koden for betalerens betalingstjenesteudbyder (medmindre andet aftales af de betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingstransaktionen)

- ii) BIC-koden for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder (medmindre andet aftales af de betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingstransaktionen)
 - iii) betalingsordningens identifikationskode
 - iv) kreditoverførsels afviklingsdato
 - v) betalerens betalingstjenesteudbyders referencenummer til kreditoverførselsmeddelelsen.
- d) De dataelementer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra c), er følgende:
- i) betalerens navn
 - ii) kreditoverførsels beløbsstørrelse
 - iii) eventuelle oplysninger vedrørende overførslen.
- 3) Følgende krav finder i tillæg til de krav, der er nævnt i punkt 1, anvendelse på direkte debiteringstransaktioner:
- a) De dataelementer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 3, litra a), nr. i), er følgende:
- i) type direkte debitering (tilbagevendende, enkeltstående, første, sidste eller retur)
 - ii) betalingsmodtagerens navn
 - iii) IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto, som skal krediteres for det opkrævede beløb
 - iv) betalerens navn, hvis det kendes
 - v) IBAN-nummeret på betalerens betalingskonto, som skal debiteres for det opkrævede beløb
 - vi) entydig mandatreference
 - vii) såfremt betalerens mandat er udstedt efter 31. marts 2012, datoen for mandatets undertegnelse
 - viii) det opkrævede beløbs størrelse
 - ix) såfremt mandatet er blevet overtaget af en anden betalingsmodtager end den, der udstedte mandatet, entydig mandatreference fra den oprindelige betalingsmodtager, som udstedte mandatet
 - x) betalingsmodtagerens identifikationsnummer
 - xi) såfremt mandatet er blevet overtaget af en anden betalingsmodtager end den, der udstedte mandatet, identifikationsnummer på den oprindelige betalingsmodtager, som udstedte mandatet
 - xii) eventuelle oplysninger vedrørende overførslen fra betalingsmodtageren til betaleren
 - xiii) opkrævningens eventuelle formål
 - xiv) opkrævningens eventuelle formålskategori.
- b) De dataelementer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 3, litra b), er følgende:
- i) BIC-koden for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder (medmindre andet aftales af de betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingstransaktionen)
 - ii) BIC-koden for betalerens betalingstjenesteudbyder (medmindre andet aftales af de betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingstransaktionen)
 - iii) navnet på betalerens reference (hvis det findes i det dematerialiserede mandat)
 - iv) identifikationskoden for betalerens reference (hvis det findes i det dematerialiserede mandat)
 - v) navnet på betalingsmodtagerens reference (hvis det findes i det dematerialiserede mandat)
 - vi) identifikationskoden for betalingsmodtagerens reference (hvis det findes i det dematerialiserede mandat)
 - vii) betalingsordningens identifikationskode
 - viii) det opkrævede beløbs afviklingsdato
 - ix) betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders reference til opkrævningen

- x) mandattype
 - xi) type direkte debitering (tilbagevendende, enkeltstående, første, sidste eller retur)
 - xii) betalingsmodtagerens navn
 - xiii) IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto, som skal krediteres for det opkrævede beløb
 - xiv) betalerens navn, hvis det kendes
 - xv) IBAN-nummeret på betalerens betalingskonto, som skal debiteres for det opkrævede beløb
 - xvi) entydig mandatreference
 - xvii) datoen for undertegnelsen af mandatet, såfremt mandatet er udstedt af betaleren efter den 31. marts 2012
 - xviii) det opkrævede beløbs størrelse
 - xix) entydig mandatreference fra den oprindelige betalingsmodtager, som udstedte mandatet (hvis mandatet overtages af en anden betalingsmodtager end den, som udstedte mandatet)
 - xx) betalingsmodtagerens identifikationsnummer
 - xxi) identifikationsnummeret på den oprindelige betalingsmodtager, som udstedte mandatet (hvis mandatet overtages af en anden betalingsmodtager end den, som udstedte mandatet)
 - xxii) eventuelle oplysninger vedrørende overførslen fra betalingsmodtageren til betaleren.
- c) De dataelementer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 3, litra c), er følgende:
- i) entydig mandatreference
 - ii) betalingsmodtagerens identifikationsnummer
 - iii) betalingsmodtagerens navn
 - iv) det opkrævede beløbs størrelse
 - v) eventuelle oplysninger vedrørende overførslen
 - vi) betalingsordningens identifikationskode.
-